

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2Tos/9/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214010289
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4214010289.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci odsúdeného X. G., pre pokračovací prečin krádeže čiastočne spáchaný spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 odsek 2 písmeno a), f), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona a iné, o sťažnosti odsúdeného X. G., proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 17.12.2015 sp.zn.1Nt/13/2014, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 28. januára 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného X. G. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Komárno (ďalej len súd I. stupňa) podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného X. G. (ďalej len odsúdený) na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 23.06.2011 sp.zn.1T/37/2011, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

V odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 23.06.2011 sp.zn.1T/37/2011 bol odsúdený uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže čiastočne v spolupáchatelstve podľa § 20 k § 212 odsek 2 písmeno a), f), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona, zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 7 Trestného zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona a § 41 odsek 2 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Súd I. stupňa v odôvodnení poukázal na návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, ktorý podal z dôvodu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky ohľadom asperačnej zásady, podľa ktorej bol odsúdený, ktorý návrh v priebehu konania rozšíril tak, že namietal aj skutkové zistenia napadnutého rozsudku.

Súd I. stupňa poukázal i na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL.ÚS 106/2011 z 28.11.2012, na ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku, na § 41b odsek 1 zákona č.38/1993Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR, na § 41 odsek 2 Trestného zákona a stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.Tpj.44/2013 a konštatoval, že nie sú splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania. Nevyšli totiž najavo nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 Trestného poriadku a súčasne napriek tomu, že odsúdenému bol v prejednávanej veci uložený trest odňatia slobody podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení zákona účinnom do

21.12.2012, t.j. pred uverejnením nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 106/2011 z 28.11.2012 v Zbierke zákonov SR, tomuto bol ukladaný trest aj za použitia ustanovenia § 39 Trestného zákona, čím došlo k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Pokiaľ išlo o námietky odsúdeného ku skutkovým zisteniam, súd I. stupňa uviedol, že odsúdený urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine vo vzťahu ku všetkým skutkom kladeným mu za vinu v obžalobe, pričom súd toho jeho vyhlásenie prijal, preto poukazujúc na ustanovenie § 257 Trestného poriadku je prijaté vyhlásenie súdom neodvolateľné a tým aj nenapadnuteľné opravným prostriedkom.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení, podal odsúdený sťažnosť, ktorú následne písomne zdôvodnil sám ako i jeho obhajkyňa. Odsúdený v písomne zdôvodnenej sťažnosti uviedol, že pôvodne bol jeho návrh na obnovu konania vedený pred predsedom senátu JUDr. Šulákom, ktorý aj vypočúval ním navrhnutých svedkov. Následne bol vyzoomený, že JUDr. Šulák odišiel do dôchodku a vo veci bol nariadený termín verejného zasadnutia novým predsedom senátu JUDr. Martinom Ivanom na deň 17.12.2015. Na tomto verejnom zasadnutí predseda senátu nepokračoval v naplánovaných výsluchov svedkov, v ktorých začal JUDr. Šulák, nespýtal sa ani, či súhlasí so zmenou v zložení senátu, jeho návrhmi sa nezaoberal a vo veci rozhodol, pričom dospel k záveru, že tento predseda senátu je voči nemu zaujatý, nakoľko v minulosti na neho v inej veci podal sťažnosť.

V písomnej sťažnosti podanej prostredníctvom obhajkyne odsúdený uviedol, že na verejnom zasadnutí boli jeho návrhy na vypočutie svedkov odignorované a predniesol domnienku, že predseda senátu bol voči nemu zaujatý. Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a nariadil súdu I. stupňa, aby znovu vo veci konal.

Krajský súd v Nitre, ako nadriadený súd, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku, preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Po preskúmaní spisového materiálu a postupu súdu I. stupňa pri rozhodovaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania nadriadený súd zistil, že súd I. stupňa postupoval zákonne a rozhodol správne, pričom svoje rozhodnutie aj adekvátne odôvodnil, preto naň nadriadený súd v podrobnostiach len poukazuje.

Nadriadený súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu I. stupňa, pričom nad rámec dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia a k sťažnostným námietkam odsúdeného, že rozhodol zaujatý sudca uvádza, že o zaujatosti predsedu senátu JUDr. Martina Ivana bolo rozhodované v samostatnom konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp.zn.2Tos/10/2016 a na doplnenie súčasne dodáva, že odsúdený uviedol ako dôvody námietky zaujatosti iba procesný postup súdu, o ktorej námietke sa v zmysle ustanovenia § 32 odsek 6 Trestného poriadku nekoná. Súčasne pokiaľ odsúdený namietal, že JUDr. Ivan sa ho nespýtal na súhlas so zmenou v zložení senátu, nadriadený súd uvádza, že tak ani nemusel urobiť, nakoľko vykonal celé konanie o návrhu na povolenie obnovy konania od začiatku.

Pokiaľ ide o návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania vo vzťahu k skutkovým zisteniam, nadriadený súd poukazuje na skutočnosť, že odsúdený ich ani bližšie nekonkretizoval a okrem toho na hlavnom pojednávaní v pôvodnom konaní urobil vyhlásenie o vine v zmysle ustanovenia § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku ku všetkým skutkom kladeným mu za vinu, v dôsledku čoho súd nevykonával dokazovanie ohľadne jeho viny, ale vykonal dokazovanie iba v súvislosti s rozhodovaním o treste a proti vyhlásenému rozsudku, ktorým mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov, odvolanie nepodal, v dôsledku čoho bol vo veci vyhotovený zjednodušený písomný rozsudok neobsahujúci odôvodnenie. V tejto súvislosti nadriadený súd poznamenáva, že vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tom rozsahu ani nemožno napádať výrok o vine urobený na podklade takéhoto vyhlásenia.

Pokiaľ ide o odsúdeným namietaný dôvod obnovy konania, že trest mu uložený v pôvodnom konaní je v rozpore s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, je nutné uviesť, že nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 28.11.2012 sp.zn. PL.ÚS 106/2011 bolo rozhodnuté o tom, že v ustanovení § 41 odsek 2

Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

K predmetnému nálezu a rozdielnemu postupu jednotlivých všeobecných súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní o návrhoch odsúdených na povolenie obnovy konania z dôvodu aplikácie tzv. asperačnej zásady, bolo trestnoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté zjednocujúce stanovisko sp.zn.Tpj.44/2013, v zmysle ktorého nález Ústavného súdu Slovenskej republiky je novou skutočnosťou súdu skôr neznámou a dôvodom obnovy konania „ex lege“ na základe § 41b odsek 1 zákona č.38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, preto súd nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v ustanovení § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Z tohto stanoviska Najvyššieho súdu SR však vyplýva (bod III. tohto stanoviska), že ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 odsek 1 alebo odsek 2 písmeno a) až c) alebo písmeno e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21.12.2012, ustanovenie § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012 sp.zn. PL.ÚS106/2011 vyhláseného v Zbierke zákonov SR pod č. 428/2012 21. decembra 2012 sa nepoužije.

Preto pokiaľ Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp.zn.1T/37/2011 pri ukladaní trestu aplikoval ustanovenie § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona vo vzťahu k § 41 odsek 2 Trestného zákona, za použitia § 38 odsek 2, odsek 7 trestného zákona, čím uložil odsúdenému trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby, toto nebolo dôvodom na povolenie obnovy konania v zmysle nálezu Ústavného súdu SR a hore citovaného stanoviska Najvyššieho súdu SR.

Nadriadený súd v tejto súvislosti dáva súčasne do pozornosti, že v konaní o povolení obnovy konania podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme, v spojení s dôkazmi už vykonanými, môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného.

Konanie o povolenie obnovy konania pozostáva teda zo skúmania prípustnosti návrhu a skúmania odôvodnenosti návrhu. Súd najskôr skúma formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 odsek 1 Trestného poriadku, ďalej sa musí zaoberať tým, či navrhovateľ vo svojom návrhu uvádza Trestným poriadkom predvídané dôvody na povolenie obnovy konania, a konečne skúma odôvodnenosť návrhu, t.j. či sú uvádzané skutočnosti a dôkazy spôsobilé na to, aby bolo v obnovenom konaní možno dosiahnuť iné rozhodnutie vo veci v zmysle ustanovenia § 394 Trestného poriadku.

V predmetnom konaní síce boli splnené formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 odsek 1 Trestného poriadku, t.j. návrh podala osoba na to oprávnená, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova konania prípustná a nie je v zmysle § 395 Trestného poriadku vylúčená, avšak súčasne nebola zistená existencia nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného X. G. (poukazujúc najmä na vyhlásenie o vine odsúdeného a jeho neodvolateľnosť v zmysle § 257 odsek 5 Trestného poriadku, o čom bol na hlavnom pojednávaní poučený), alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest odsúdeného bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Na podklade hore uvedených skutočností a s odkazom na zákonné správne dôvody napadnutého uznesenia, bola sťažnosť odsúdeného ako nedôvodná zamietnutá, keďže neboli zistené žiadne dôvody na zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného a ani žiadne nesprávnosti v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.